

Hồi 19

Khúc Hoan Tình

Trong cơn say chéch choáng, Ngạo Thiên nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra với Kim Trang. Sự liên tưởng đó buộc Ngạo Thiên phải nghĩ đến những gì mình đang nhận lãnh mà cảm nhận nỗi chán chường xâm chiếm cả tâm hồn.

Tất cả mọi thay đổi đang xảy ra đều chống lại Ngạo Thiên. Trong khi chàng cứ ngỡ mình sinh ra trên thế gian này đã được tạo hóa ban cho ngôi sao số mạng mà tất cả mọi người sống trên cõi nhân sinh này đều thèm muốn, nhưng trong khoảnh khắc này, mới nghiệm ra rằng mình chẳng có gì cả.

Nghiệm lại bản thân mình, Ngạo Thiên mới hiểu ra rằng trước đây chàng chỉ là cái xác thừa trong cuộc đời này. Một cái xác thụ hưởng trong ánh hào quang uy chấn Kim Trang. Để rồi khi vòng hòa quang kia vụt tắt, Ngạo Thiên chẳng còn là Ngạo Thiên. Ngạo Thiên ôm đầu cảm nhận sự rệu rã đang xâm chiếm thể xác và tâm hồn mình.

Ngạo Thiên buột miệng nói:

- Một con người tầm thường vô dụng.

Có tiếng tăng hắng sau lưng chàng.

Nghe tiếng tăng hắng đó, Ngạo Thiên buộc phải nhìn lại. Đập vào mắt chàng là khuôn mặt với nụ cười thật gian trá của Điệp Khách Ngô Mộng Khanh.

- Trông người thật tội nghiệp quá. Người đang buồn tình phải không?

Đôi chân mày Ngạo Thiên nhíu lại:

- Nếu Ngạo Thiên có buồn tình thì cũng không chờ đợi sự an ủi từ các hạ.

- Ngô mỗ cũng chẳng có thời khắc để an ủi người. Ta chỉ tò mò muốn biết kẻ thất tình như thế nào thôi.

Ngạo Thiên cười khẩy rồi nói:

- Ngô các hạ muốn biết kẻ thất tình như thế thì hãy đi tìm một người thất tình khác đi. Kim Ngạo Thiên không phải là hạng người lụy về tình và thất tình.

Mộng Khanh nhướng mày nói:

- Người nói thật đấy chứ?

Ngạo Thiên quay hẳn lại đối diện với Điệp Khách Ngô Mộng Khanh:

- Các hạ nhìn kỹ xem Ngạo Thiên có giống một gã thất tình không nào.

Gã hơi nghiêng đầu nhìn chàng. Ngạo Thiên nhận ra trong đáy mắt của gã có nét giễu cợt nhìn chàng. Nụ cười giả lả hiện lên trên miệng Ngô Mộng Khanh:

- Ngạo Thiên... người nghĩ sao về Lâm Bội Giao tiểu thư.

- Sao người hỏi ta về Lâm Bội Giao.

- Bởi ta nghe nói Lâm tiểu thư yêu người.

Y nói rồi cười khẩy một tiếng. Mộng Khanh ngồi xuống đối mặt với Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn gã. Chàng miễn cưỡng nói:

- Bội Giao yêu Ngạo Thiên thì sao? Ngô các hạ lấy làm lạ lắm hay sao?

Thốt ra câu nói đó, Ngạo Thiên nghĩ đến Sử Quách mà bật cười thành tiếng.

Thấy chàng cười, Mộng Khanh hỏi:

- Người cười gì?

- Ngạo Thiên cười bởi vì nghĩ đến Ngô các hạ đó.

Nghe chàng nói câu này, đôi chân mày của Mộng Khanh nhướng cao lên:

- Nghĩ Ngô mỗ mà lại cười.

Ngạo Thiên gật đầu:

- Đúng..

- Tại sao nghĩ về Ngô Mộng Khanh mà người lại cười.

- Ngạo Thiên nghĩ các hạ tò mò muốn biết kẻ thất tình như thế nào... Nếu như các hạ muốn biết thì hãy tìm tấm gương đồng tự soi lấy mình sẽ nhận ra kẻ thất tình như thế nào.

Chàng vừa dứt câu thì Ngô Mộng Khanh phá lên cười khanh khách. Tiếng cười của gã nghe thật chói tai và đầy chất khinh thị, y vừa cười vừa nói:

- Người cho Điệp Khách Ngô Mộng Khanh là kẻ thất tình ư?

Nhìn thẳng vào mắt Ngô Mộng Khanh, Ngạo Thiên giả lả nói:

- Ngạo Thiên nghĩ như vậy. Ngộ các hạ đã bị Lâm cô nương khước từ tình yêu nên mới tìm đến tại hạ, tìm đến Ngạo Thiên, các hạ có ý lấy mạng Ngạo Thiên... không dễ như các hạ nghĩ đâu.

Mộng Khanh khoát tay lắc đầu:

- Không không... Kim Ngạo Thiên giờ đây thì chẳng có một gã cao thủ nào dám động đến. Bởi tất cả những kẻ nào muốn động đến người phải nể mặt Ma Thần. Ta cũng thế thôi. Nhưng ta tức cười bởi người cho rằng ta là kẻ bị phụ tình. Y nói rồi ngửa mặt phá lên cười ngặt nghẽo. Vừa cười Điệp Khách Ngộ Mộng Khanh vừa nói:

- Điệp Khách Ngộ Mộng Khanh là kẻ bị phụ tình? Lần đầu tiên Ngộ mới nghe câu nói này. Một câu nói mà Mộng Khanh chẳng bao giờ nghĩ tới và cũng chưa bao giờ nghe tới.

Y vói tay lấy cái chén rồi thả nhiên bung vò rượu chuốc ra chén. Vừa chiết rượu, Ngộ Mộng Khanh vừa nói:

- Nếu Ngộ mới là một người như Ngạo Thiên nói, cái danh Điệp Khách của Ngộ mới đúng là trò cười cho thiên hạ.

Y nói rồi dốc chén rượu uống cạn. Đặt chén xuống bàn, Ngộ Mộng Khanh nhìn Ngạo Thiên điếm nộ cười mỉm:

- Chắc có lẽ Ngạo Thiên không biết nhiều về Điệp Khách Ngộ Mộng Khanh.

- Ngạo Thiên cần gì phải biết các hạ.

Mộng Khanh biểu lộ vẻ bất mãn bởi câu nói này của Ngạo Thiên. Nhưng rồi y bật cười thành tiếng:

- Đúng là người không biết... vậy ta có thể nói cho người biết, vì sao ta có cái tên là Điệp Khách... bởi bất cứ một nữ nhân nào mà lọt vào tầm mắt của Ngộ mới, thì sẽ thuộc về Ngộ mới. Từ trước đến nay chưa một nữ nhân nào thoát khỏi lưới tình của Ngộ Mộng Khanh. Ta thích biến nữ nhân thành những kẻ lụy tình, chứ bản thân ta thì không.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Các hạ là con người như vậy thì Ngạo Thiên cũng không màng đến. Những gì các hạ làm không liên quan đến Ngạo Thiên.

- Ta biết...

Mộng Khanh thốt ra lời nói đó với vẻ khinh khỉnh, tự thị, nên lời nói được gã kéo dài ra, y mỉm cười rồi với tay bung vò rượu chuốc ra chén. Vừa chuốc ra chén, Ngô Mộng Khanh vừa nói:

- Ngạo Thiên không màng đến điều đó bởi lẽ chẳng biết gì cả, trong khi Ngô mỗ thì đang đắc ý vô cùng.

Ngạo Thiên cau mày:

- Các hạ đắc ý cái gì... Làm Điệp Khách, chẳng có gì là đắc ý cả. Không chừng thiên hạ lại cho các hạ chỉ là hạng tiểu nhân bỉ ổi không chừng. Các hạ đắc ý với những gì mình làm nhưng tại hạ thấy chẳng có gì đắc ý cả.

Sắc diện Điệp Khách đỏ bừng lên. Y đúng là thẹn chín mặt bởi câu nói này của Ngạo Thiên.

Y buột miệng thốt:

- Người...

Thấy gã thẹn mặt, Ngạo Thiên khoái chí, mỉm cười nói:

- Tại hạ chỉ nói theo thiên hạ thôi... các hạ đừng nghĩ Ngạo Thiên phỉ báng các hạ. Giữa các hạ và Ngạo Thiên chẳng có mối quan hệ gì thì Ngạo Thiên chẳng quan tâm gì đến chuyện các hạ. Nhưng Ngạo Thiên có thể chỉ cho các hạ một câu để trở thành một kẻ trượng phu đỉnh thiên lập địa khiến mọi người tâm phục, khẩu phục thì khó chứ làm một đạo tặc thấp hèn thì ai làm cũng được mà. Chẳng có gì đáng tự hào cả.

Sắc diện Mộng Khanh đỏ hơn hẳn có cảm giác mặt mình đang bị Ngạo Thiên nung chín trên một bếp than hồng. Mãi một lúc lâu sắc diện của Ngô Mộng Khanh mới trở lại bình thường.

Gã dốc chén rượu uống cạn rồi nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ngạo Thiên... người nói cũng đúng lắm... làm một trang quân tử đỉnh thiên lập địa rất khó, còn làm một điệp khách, đạo hoa tặc tiểu nhân bỉ ổi chẳng khó chút nào. Ai cũng có thể làm được. Người nói cho ta nghe châm ngôn này buộc ta phải xem lại mình. Đúng là ta có cái tính đạo hoa tặc thật.

Y im lặng nhìn Ngạo Thiên.

Hai người đối nhãn nhìn nhau, Ngạo Thiên điểm nụ cười mỉm, nghĩ thầm:

- "Xem ra gã này vẫn còn chút nhân phẩm của một con người".

Ý niệm đó còn đọng trong đầu chàng thì Mộng Khanh phá lên cười. Y vừa cười vừa nhìn Ngạo Thiên nói:

- Ngô mỗ sẽ thay đổi, nhưng trước khi thay đổi, ta cho người biết một điều... mong rằng khi người nghe xong, sẽ không nổi trận lôi đình.

- Ngô các hạ định cho Ngạo Thiên biết chuyện gì, hy vọng câu chuyện các hạ định nói ra không là câu chuyện hoang tưởng, và gian trá.

- Tất nhiên là không... tại sao người lại cho ta có thể đặt ra một câu chuyện gian trá chứ. Mỗi khi thành công một chuyện như thế này, thường muốn tỏ bày với người đáng được nói lại.

Ngạo Thiên cau mày:

- Ngô các hạ định kể cho Ngạo Thiên chuyện gì nào.

Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm, bung vò rượu chuốc ra chén. Gã đặt vò rượu xuống bàn nhìn Ngạo Thiên:

- Ta muốn kể cho người nghe về chuyện của Lâm Bội Giao.

Bung chén rượu, Mộng Khanh dốc ngược uống cạn, rồi ôn nhu nói:

- Ngô mỗ đã sở hữu thân xác của Lâm tiểu thư rồi, nên ta muốn kể chuyện này cho người nghe.

- Người nghe rồi cho ta biết Lâm tiểu thư là hạng người như thế nào. Tại gì nàng ta yêu người nhưng khi gặp Ngô Mộng Khanh thì chẳng còn nghĩ gì đến Kim Ngạo Thiên, ngoại trừ biết người là người của Kim Trang. Mà Kim Trang thì chẳng còn tồn tại nữa.

Mặt Ngạo Thiên nghiêm lại. Một cảm giác bực bội xâm chiếm tâm hồn chàng.

Ngạo Thiên cau mày hỏi:

- Ngô các hạ đã làm gì Lâm Bội Giao.

Ngô Mộng Khanh nhận ngay ra vẻ mặt bất nhẫn và cau có của Ngạo Thiên. Có lẽ khuôn mặt bất nhẫn cau có của chàng khiến gã đắc ý mà phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa bung vò rượu chuốc ra chén.

Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Ta phải uống thêm một chén rượu nữa để chúc mừng thắng lợi này.

Nói rồi, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh uống cạn chén rượu. Y từ từ đặt chén xuống bàn nhìn Ngạo Thiên với ánh mắt tự thị, đắc ý và muốn gặm nhấm những cảm giác khoan khoái vì đã khiến cho Ngạo Thiên phát bực bội.

Mộng Khanh điểm nụ cười mỉm, rồi ôn nhu nói:

- Khi ta biết Lâm Bội Giao tiểu thư yêu người qua lời của Tiểu Ngọc cô nương thì ta cũng có phần thắc mắc. Sao một trang mỹ nữ đẹp như vậy mà lại đi yêu một gã tiểu tử bất tài vô dụng, chẳng còn cái gì để trong tay cả, nên ta tò mò lần bước đến Hàm Dương này. Ta đã gặp Lâm Bội Giao. Xét cho cùng nhan sắc của nàng ta cũng tạm tạm, chẳng có gì đáng được để gọi là trang quốc sắc thiên hương, nhưng ta vẫn muốn sở hữu thể xác của nàng... Bởi vì ả yêu người.

Mặt Ngạo Thiên sa sầm.

Thấy chân diện Ngạo Thiên sa sầm. Mộng Khanh càng đắc ý hơn. Y đặt tay lên bàn điểm nụ cười mỉm rồi từ tốn nói:

- Để chinh phục trái tim của Lâm tiểu thư và sở hữu thể xác của ả, Mộng Khanh những tưởng lấy đồ trong túi áo vậy... chẳng có gì khó khăn cả. Khiến ta nghĩ cuộc chinh phục vùng đất cấm này chẳng đáng cho ta bỏ công sức chỉ tại vì ả yêu người mà thôi.

Y cười khẩy một tiếng rồi nói tiếp:

- Khi ta sở hữu thể xác nàng...

Mộng Khanh chất lưỡi:

- Xem ra cũng tạm được... nàng có gò bồng đảo khá no tròn, nhưng vẫn chưa vừa ý ta. Một đôi mông tạm tạm. Nhưng ta thích nghe nàng rên rỉ trong vòng tay của ta.

Sắc diện Ngạo Thiên đỏ bừng.

Mộng Khanh đắc ý cười lớn. Gã nhìn Ngạo Thiên, ôn nhu nói:

- Người đừng giận... cho dù Lâm Bội Giao có là nương tử của người nhưng khi ta đã giăng bẫy tình thì cùng không thoát khỏi bẫy tình của ta được đâu.

Ngạo Thiên nghiêm giọng hỏi:

- Các hạ nói hết chưa?

- À... Ngô mỗ muốn kể cho người nghe về những chuyện gì đã xảy ra trong lúc ta ân ái với nàng. Người có muốn nghe nữa không? Nếu người không muốn nghe thì ta chỉ vắn tắt

cho người biết, mặc dù Lâm Bội Giao là một trang tiểu thư khuê các, đoan trang nhưng trong chuyện ái ân nàng đúng là một con quỷ cái tham lam và dâm dăng đó.

Mộng Khanh lại chất lưỡi rồi nói:

- Ắ đúng là một dâm nữ tham lam cùng tột... nhưng ắ chỉ được một cái chuyện đó mà thôi. Còn chẳng có gì để Mộng Khanh này luyện tiếc cả. Ta chỉ nói bấy nhiêu đó cho người hiểu.

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Các hạ đúng là hạng tiểu nhân bỉ ổi nhất trên đời này.

Đôi chân mày Ngô Mộng Khanh nhíu lại:

- Sao người lại thốt ra lời cộc cằn như thế được nhỉ. Chẳng lẽ người không thích nghe chuyện ân ái của Lâm tiểu thư à?

Ngạo Thiên hừ nhạt một tiếng nói:

- Các hạ đem chuyện phòng the với người tình ra kể với tại hạ đã là một điều bỉ ổi. Huống chi các hạ còn bày vẽ ra câu chuyện hoang tưởng này. Tại hạ sợ nếu Lâm Bội Giao nghe được, e rằng nàng không để cho cái lưỡi của người còn uốn lượn được đâu.

Mộng Khanh phá lên cười khanh khách:

- Nói như vậy... Kim Ngạo Thiên công tử không tin lời của Điệp Khách chứ gì?

Ngạo Thiên hừ nhạt rồi nói:

- Nếu như Ngạo Thiên không biết Lâm Bội Giao, Ngô các hạ còn có thể đem chuyện ngụ tạo này ra để bỡn cợt nhưng rất tiếc tại hạ đã biết Lâm Bội Giao, nên chỉ nghe câu chuyện này đáng biết cá tính tiểu nhân của Điệp Khách như thế nào thôi. Làm sao Ngạo Thiên có thể tin được vào câu chuyện ngụ tạo đó. Ngô các hạ đừng xem Kim Ngạo Thiên như một đứa trẻ lên hai lên ba. Muốn gì thì nói... nói sao thì Ngạo Thiên tin như vậy.

- Người không tin tất người xem thường ta đó.

- Ngạo Thiên đã nói rồi... làm một quân tử đỉnh thiên lập địa thì khó chứ làm một đạo hoa tặc tiểu nhân như các hạ chẳng khó chút nào. Thậm chí còn bị người ta xem thường nữa.

- Nhưng câu chuyện của ta là sự thật.

Điệp Khách Ngô Mộng Khanh vừa nói vừa lấy túi phấn hương đặt lên bàn.

Y giả lả cười:

- Cửa Lâm Bội Giao đó.

Ngạo thiên lắc đầu nhún vai:

- Nữ nhân thì ai mà chẳng có túi phấn như thế này.

Chàng lắc đầu khoát tay:

- Ta không tin câu chuyện ngụy tạo gian trá của các hạ đâu. Câu chuyện của các hạ kể. Khiến ta liên tưởng đến một ả kỹ nữ nào đó trong vịnh hương lầu đã qua đêm với các hạ thôi. Nhưng cho dù người ta có là kỹ nữ của lầu xanh thì cũng vì hoàn cảnh bắt buộc mà phải bán thân để tìm chút ngân lượng. Các hạ và kẻ tìm hoa, mua hoa chẳng có gì là trượng phu cả. Ngạo Thiên khuyên các hạ đừng đem những chuyện phòng the đó mà coi là thành tích của mình, không hay đâu. Gieo nhân nào gặt quả nấy, không chừng sau này các hạ sẽ sớm gặt quả tình chua chát đó.

Điệp Khách đứng bật lên. Y chỉ tay vào mặt Ngạo Thiên.

Ngạo Thiên nhìn Mộng Khanh, thần nhiên gật đầu:

- Ngạo Thiên được quyền nghĩ như vậy chứ... hay các hạ định lấy võ công buộc Kim Ngạo Thiên phải tin. Lúc nào các hạ không thể dụng được võ công với Kim Ngạo Thiên đâu... phải nể mặt Ma Thần chứ.

Chân diện Mộng Khanh lộ rõ những nét bất nhẫn, cay cú. Y hừ nhạt một tiếng gần giọng nói:

- Đúng... người được quyền nghĩ người yêu người là một trang nhi nữ đoan thực. Nhưng nếu Ngô mỗ chứng minh cho người thấy lời của ta là thật, người nghĩ sao nào.

Ngạo Thiên mỉm cười nói:

- Các hạ chẳng có cái gì chứng minh được đâu.

Mộng Khanh hừ nhạt rồi nói:

- Nếu chuyện Ngô mỗ nói là thật, người sẽ quỳ trước mũi giày ta hành đại lễ chứ?

Ngạo Thiên cau mày:

- Và ngược lại.

Mộng Khanh cười mỉm nhìn Ngạo thiên. Ánh mắt của y lộ rõ nét gian trá và giễu cợt.

Y từ tốn nói:

- Ta biết Lâm Bội Giao yêu người nhưng người thì chẳng có tình với nàng.

- Người chỉ có mỗi một người yêu đó là Dương Tiểu Ngọc. Nếu như không đúng như lời nói... ta hứa sẽ xa Tiểu Ngọc... không bao giờ tơ tưởng đến nàng.

Ngạo Thiên cắn răng trên vào môi dưới, khẽ gật đầu:

- Không biết Điệp Khách đạo hoa tặc Ngô Mộng Khanh nói ra lời rồi có biết giữ lời không.

Mộng Khanh cau mày:

- Người không nên đặt quá nhiều sự hoài nghi vậy. Hay người đã bắt đầu ngần ngại bởi tin câu chuyện của ta.

Ngạo Thiên lắc đầu:

- Làm sao bản thiếu gia tin được câu chuyện của người.

- Vậy là người đồng ý.

- Được... bốn thiếu gia đồng ý.

Mộng Khanh phá lên cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Người sẽ quỳ lạy trước mũi giày ta... nếu người không lại ta, người sẽ hối hận đó. Quân tử bất hí ngôn.

Hắn nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Đi theo ta.

Ngạo Thiên dốc vò rượu tu luôn một ngụm dài. Chàng vừa uống vừa nghĩ thầm trong đầu:

- Câu chuyện hắn nói có thật đúng như vậy không? Xem ra gã rất tự tin chứng tỏ câu chuyện hắn nói là thật chứ không phải gian trá. Nếu câu chuyện là thật thì Lâm Bội Giao đúng là hạng người như Tiểu Ngọc nói. Dù sao thì ta cũng được sáng mắt với một con người...

Ngạo Thiên ẩn mình trong hoa viên dưới một tàng hoa nhìn về phía gian phòng xá. Trong gian phòng xá, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh chấp tay sau lưng định nhãn về phía chàng. Mặc dù không thấy rõ chân diện của Mộng Khanh, nhưng phong thái của gã biểu lộ sự tin, lịch lãm. Đến bây giờ Ngạo Thiên mới nhận ra phong thái của Ngô Mộng Khanh vừa hào hoa, vừa lịch lãm.

Phong thái của một đấng nam nhi toát ra sự thu hút đối với nữ nhân. Nhận định đó khiến Ngạo Thiên hơi chao lòng chột dạ.

Gã gia nhân hôm nào Ngạo Thiên đã gặp bước vào gian phòng xá. Y nói mấy lời với Ngô Mộng Khanh rồi lui bước.

Lúc này Ngạo Thiên cảm nhận thời gian trôi qua thật chậm và nặng nề, cùng với cảm giác nao nao, pha trộn sự hồi hộp nổi dậy trong chàng.

Trái tim Ngạo Thiên bất giác quặn nhói khi thấy bóng xiêm y trắng toát xuất hiện, thả bước vào gian phòng xá. Mặc dù không thấy mặt Lâm Bội Giao nhưng chàng vẫn nhận ra cánh xiêm y trắng toát của nàng.

Khi Bội Giao gặp chàng, thì luôn vận một bộ cánh trắng như vậy, làm sao chàng không nhận ra được.

Nàng bước đến gian phòng xá đứng đối mặt với Điệp Khách Ngô Mộng Khanh. Hai người nói chuyện với nhau trông rất tình tứ, rồi Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đặt tay lên bờ vai của nàng.

Còn Bội Giao thì nép đầu vào ngực gã Điệp Khách, Ngạo Thiên nhắm mắt lại nghĩ thầm.

- "Huyện lệnh Lâm Thự Tư có biết ái nữ của mình đang dụng biệt trang của lão để giao hoan tình không nhỉ?"

Trong gian phòng xá, Điệp Khách Ngô Mộng Khanh đã ôm lấy thân thể của Bội Giao.

Hoạt cảnh kia chẳng biết tác động thế nào đến Ngạo Thiên mà khiến răng trên của chàng bặm chặt vào môi dưới những tưởng muốn cắn đứt nó ra.

Trái tim Ngạo Thiên quặn đau một cái khi Ngô Mộng Khanh lần tay cởi bỏ bộ cánh trắng toát của Lâm Bội Giao.

Chàng buông tiếng thở dài. Ngạo Thiên lắc đầu nghĩ thầm.

- "Câu chuyện của Ngô Mộng Khanh kể cho mình nghe là sự thật".

Ý niệm đó khiến tâm thức chàng nặng trĩu một nỗi buồn vô cớ. Chàng tự trách mình.

- "Sao mình không sớm nhận ra điều đó. Không biết Sử Quách huynh cũng nhận ra điều này không. Có lẽ y không nhận biết nên mới tôn thờ tình yêu của Lâm Bội Giao như vậy. Tội nghiệp cho Sử Quách huynh. Nếu huynh ấy chứng kiến cảnh này, hẳn đau lòng hơn mình gấp bội phần".

Vừa nghĩ Ngạo Thiên dõi mắt vào phòng xá. Chàng gần như không thể nào tin được khi đập vào mắt chàng. Giờ đây bộ cánh xiêm y trắng toát kia không còn trên người nàng

nữa. Dưới hai cây bạch lập. Thân thể nàng hiện ra với những đường cong đầy đặn, được vòng tay của Ngô Mộng Khanh ôm trọn.

Trái tim Ngạo Thiên đập loạn nhịp khi thấy tự tay nàng thoát bỏ trang phục của Mộng Khanh.

Những thao tác của nàng có vẻ vốn vã và hấp tấp như thể sợ Địch Khách Ngô Mộng Khanh đổi ý.

Hai thân thể trần truồng nhờn nhờn quấn chặt lấy nhau trong gian phòng xá. Ngạo Thiên chứng kiến hoạt cảnh giao tình mà cảm nhận một nỗi buồn lan tỏa khắp tâm tưởng mình.

Chàng nhủ thầm.

- "Lâm Bội Giao... ta lầm nàng... Sử Quách cũng lầm nàng. Đúng là đề tiện và bỉ ổi".

Ngạo Thiên cúi mặt nhìn xuống để khỏi phải chứng kiến hoạt cảnh giao tình ngay trong tầm mắt chàng, chỉ có điều chàng không thể thấy được chân diện hoan lạc của Bội Giao mà thôi.

Thời khắc nặng nề trôi qua. Chàng ngỡ như thời gian đang dừng lại để buộc mình phải chứng kiến cuộc giao hoan của hai con người kia.

Ngạo Thiên không biết được thời gian trôi qua bao lâu. Một điều duy nhất đọng lại trong tâm thức chàng là muốn hoạt cảnh chấm dứt và có thể chàng phải đối mặt với nàng.

Ngạo Thiên nghĩ thầm:

- "Ta sẽ khinh miệt con người này. Ghẻ lạnh với Bội Giao. Nhưng sau này ta có nên nói cho Sử Quách huynh biết bản chất thật của Lâm Bội Giao hay không. Nếu nói với Sử Quách, hóa ra ta là kẻ tiểu nhân. Bằng không nói, Sử huynh sẽ mãi mãi ngụp lặn trong mối tình vô vọng".

Ngạo Thiên buông tiếng thở dài.

Chàng miễn cưỡng nhìn lại gian phòng xá. Bội Giao và Mộng Khanh đang vận lại trang phục. Có lẽ nàng còn quyến luyến những khoảnh khắc giao tình vừa rồi, mà không muốn rời Địch Khách nên vẫn bá cứng lấy cổ gã.

Răng trên Ngạo Thiên cắn vào môi dưới. Chàng muốn rời chỗ nấp tiến thẳng đến gian phòng xá để đối mặt với Bội Giao, nhưng kịp rữ bỏ ý định đó.

Ngạo Thiên nghĩ thầm.

- “Chẳng đáng cho Ngạo Thiên phải nhìn mặt. Tội nghiệp cho Sử Quách huynh”.

Ý niệm đó trôi qua. Ngạo Thiên rời cho nắp, lặn nhanh vào khu vườn hoa bỏ đi.

Chàng vừa lặn lội đi vừa nghĩ đến Lâm Bội Giao mà cảm thấy một niềm thất vọng xâm chiếm tâm tư mình.

Mình và Sử Quách huynh chẳng bao giờ nhìn thấu tâm địa của nữ nhân.

- o O o -